

Sygn. akt III KO 13/19

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **A. W.**

po rozpoznaniu wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt IV K [...] /13, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AK [...], w przedmiocie wyroku łącznego na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt IV K [...], połączył kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec skazanego A. W. wyrokami spełniającymi przesłanki określone w art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i wymierzył karę łączną 5 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny ustalając wartość jednej stawki na kwotę 10 zł. Powyższe rozstrzygnięcie zostało utrzymane w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKa [...].

Skazany A. W. w postępowaniu o sygn. akt III KO 90/16, przeprowadzonym już w tej sprawie przed Sądem Najwyższym, przedstawił osobisty wniosek o wznowienie postępowania, w którym jako podstawę tego nadzwyczajnego środka

zaskarżenia wskazał nienależytą – jego zdaniem – reprezentację przez obrońcę z urzędu wyznaczoną do postępowania kasacyjnego. W celu zbadania możliwości istnienia rzeczywistych podstaw do wystąpienia z takim wnioskiem – w toku ówczesnych czynności zmierzających do uruchomienia postępowania wznowieniowego, skazanemu wyznaczono nowego obrońcę z urzędu, który sporządził opinię wyrażającą przekonanie o niestwierdzeniu istnienia takich podstaw. Następnie skazanego A. W. wezwano do uzupełnienia braków formalnych wniosku w postaci sporządzenia go i podpisania przez adwokata lub radcę prawnego. Wobec tego, że w zakreślonym terminie nie doszło do stosownego uzupełnienia, zarządzeniem z dnia 1 marca 2017 r. Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia wniosku skazanego.

Obecnie, pismami z dnia 8 października 2018r. i z dnia 26 listopada 2018 r. skazany A. W. ponownie wystąpił o wznowienie postępowania w tej samej sprawie i o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu. Podstawą kolejnej inicjatywy skazanego w tym względzie stała się ta sama okoliczność, jaką podniesiono w powołanej wyżej sprawie o sygn. III KO 90/16, tj. nienależyta reprezentacja skazanego w postępowaniu odwoławczym i kasacyjnym w sprawie o wydanie wyroku łącznego wskazanej na wstępie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Jak już wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym nowego kształtu przepisu art. 545 § 3 k.p.k., instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie i z zachowaniem wymagań formalnych tam sformułowanych (por. postanowienie z dnia 25 września 2015 r. II KO 49/15, z dnia 20 października 2015 r. III KO 112/15, z dnia 9 grudnia 2015 r. IV KO 90/15, z dnia 19 stycznia 2016 r. V KO 77/15). Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Należy zatem, przynajmniej w sposób ogólny, ale jednoznaczny, określić przesłankę, która – przynajmniej w przekonaniu wnioskodawcy – ma uzasadniać rozpoczęcie procedury związanej z nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Odnotować trzeba

przy tym, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności, tj. braku jakiegokolwiek powiązania z ustawowymi podstawami tej instytucji. W ramach tego sprawdzenia, przewidzianego w art. 545 § 3 k.p.k. nie dochodzi ani do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani do jego badania pod kątem innych ustawowych przesłanek wznowienia, ale jedynie do zbadania, czy podnoszone przez autora wniosku zagadnienia w ogóle mieszczą się w ustawowych ramach tej instytucji. Dopiero po tej kontroli i ustaleniu, że wywody zawarte we wniosku znajdują oparcie w obowiązujących przepisach, treści rozstrzygnięć procesowych lub realnie istniejących faktach, następuje podjęcie czynności procesowych związanych z merytorycznym rozpoznaniem wniosku. Natomiast stwierdzenie już na etapie wstępnej kontroli, że wniosek o wznowienie postępowania takich cech nie posiada, prowadzi do uznania go za oczywiście bezzasadny, co w konsekwencji obliguje do wydania postanowienia o odmowie jego przyjęcia. Ustawodawca stanął na stanowisku, że nie ma potrzeby podejmowania dalszych czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wzruszenia rozstrzygnięcia będącego jego przedmiotem. Jedną z przesłanek wymienionych *expressis verbis* w przepisie art. 545 § 3 k.p.k., które przesądzają o oczywistej bezzasadności wniosku o wznowienie postępowania, jest odwołanie się do okoliczności, które były już rozpoznawane we wcześniejszym postępowaniu w tym przedmiocie.

Taka właśnie sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie dotyczącej skazanego A. W.. Istotą jego wniosku była już kwestia sposobu zrealizowania obowiązków obrończych przez adwokata wyznaczonego skazanemu w postępowaniu apelacyjnym i kasacyjnym w sprawie o wydanie wyroku łącznego. Wobec negatywnej opinii kolejnego obrońcy wyrażonej w postępowaniu III KO 90/16 i niezuzupełnienia wymagania ustawowego co do sporządzenia i podpisania takiego wniosku przez adwokata lub radcę prawnego, odmówiono wtedy przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania.

W obecnym swoim wystąpieniu skazany ponownie odwołuje się do tej samej okoliczności związanej z jego reprezentacją w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego. Oznacza to, że przedmiotem tego wystąpienia jest ta sama okoliczność, która była już podstawą jego wcześniejszej inicjatywy w tym względzie, co determinuje ocenę, iż zachodzi sytuacja przewidziana w art. 545 § 3 k.p.k. i prowadzi do uznania osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania, za oczywiście bezzasadny w rozumieniu powołanego przepisu. Konsekwencją takiej oceny jest odmowa przyjęcia wniosku – bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.